

Arrest

nr. 202 099 van 6 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Uit verschillende processen-verbaal bleek verzoeker al verschillende malen te zijn aangetroffen in illegaal verblijf in België sinds november 2016. Hij gaf daarbij een valse identiteit en nationaliteit op.

1.2. Op 21 juni 2017 werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in april 2017 België is binnengekomen, diende op 11 oktober 2017 een asielaanvraag in (bijlage 26).

1.4. Op 16 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 7 december 2017, nr. X).

Het arrest was gemotiveerd als volgt:

“2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Vooreerst dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag, en uw onvermogen daartoe een enigszins redelijke en overtuigende verklaring te bieden, volstrekt niet verenigbaar is met een ‘gegronde vrees voor vervolging’, noch met een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’.

Zo dient vastgesteld dat u Soedan reeds verliet op datum van 4 oktober 2016 (zie ‘Verklaring DVZ, p. 10 en gehoorverslag CGVS, p. 13 en 22), u daarna tot november 2016 te Frankrijk verbleef – zonder dat u er om internationale bescherming verzocht – u nadien gedurende 20 dagen te België verbleef – zonder dat u er om internationale bescherming verzocht – u dan opnieuw terugkeerde naar Frankrijk in december 2016 en er bleef tot april 2017 – opnieuw zonder enige asielaanvraag in te dienen – en u nadien terug naar België ging. In België werd u – zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier – een 7-tal keren gecontroleerd door de politie [28/11/2016 te Brussel, 1/12/2016 te Leuven, 25/04/2017 te Brussel, 5/05/2017 te Brugge, 19/05/2017 te Wetteren, 16/06/2017 te Heusden Zolder, en ten slotte op 20/06/2017 te Zeebrugge]. Bij elk van deze controles verklaarde u de Eritrese nationaliteit te bezitten, en u gaf nooit gevolg aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Nadat u op 20/06/2017 te Zeebrugge, in een trailer waar u was in geklommen, betrappt werd door de politie, werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge, met het oog op verwijdering. Ook toen diende u geen enkel verzoek in om internationale bescherming te kunnen verkrijgen. Op 25/09/2017 werd een laissez-passer op uw naam afgeleverd, vanwege de Soedanese autoriteiten. U diende toen geen asielaanvraag in. Er werd een eerste poging om u naar Soedan te repatriëren georganiseerd op 4/10/2017 – u zou op een vliegtuig worden gezet op 7/10/2017. Ook toen diende u geen enkel verzoek in om internationale bescherming te kunnen verkrijgen. Op 12/10/2017 werd een tweede poging om u naar Soedan te repatriëren, georganiseerd – u zou op een vliegtuig worden gezet op 14/10/2017. Pas toen diende u een eerste asielaanvraag in. U gevraagd waarom u initieel steeds verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, verklaarde u dat u bang was voor een deportatie [naar Soedan]. U gevraagd waarom u niet de waarheid zei omtrent uw nationaliteit, daar u stelt echte problemen gekend te hebben in Soedan, verklaarde u – vaagweg en weinig gefundeerd – dat Soedanezen gearresteerd worden, en Eritreeërs niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) – een verklaring die toch wel opmerkelijk te noemen valt, gezien u op 4/10/2017 – 3.5 maand nadat u opgesloten werd, en 8 dagen voordat u een asielaanvraag indiende – nog steeds beweerde Eritrees te zijn (zie ‘Registratie gesprek bewoner’, punt 1 in administratief dossier). Gevraagd waarom u eerder niet – noch in Frankrijk noch in België – een asielaanvraag indiende, verklaarde u dat u hoorde dat het beste was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan, gezien ze daar geen mensen terugsturen naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U gesteld dat een vrees voor repatriëring an sich uiteraard begrijpelijk is, maar u reeds lange tijd in Europa was, en u opzettelijk niets ondernam om uw verblijf hier veilig te stellen – u startte immers geen enkele procedure op en weigerde asiel te vragen - en de kans op een repatriëring dan ook logischerwijze net groter is, verklaarde u enkel dat het uw eerste keer in Europa was, en u naar anderen luisterde. U gesteld dat het toch wel erg vreemd te noemen valt dat u enerzijds stelt dat u vervolgd wordt in Soedan door de overheid, maar u anderzijds halsstarrig bleef weigeren enig verzoek tot internationale bescherming in te dienen – hoewel u reeds maandenlang vastgehouden werd, en er reeds een poging werd ondernomen om u daadwerkelijk te repatriëren – en nogmaals gevraagd waarom u bleef weigeren een asielaanvraag in te dienen, hoewel u werkelijk een repatriëring zou vrezen, antwoordde u dat mensen in het centrum waar u opgesloten zat, u zeiden dat ze u wel zouden vrijlaten. Gevraagd waarom u dan pas een asielaanvraag indiende bij de tweede poging tot repatriëring, antwoordde u dat u had gemerkt dat mensen die naar de luchthaven gebracht worden, terugkeren naar het centrum indien ze de repatriëring weigeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde ten slotte dat u, wanneer een tweede poging tot repatriëring ondernomen werd, u besepte dat u echt teruggestuurd zou worden. Uw verklaringen overtuigen niet. Dat u bijna een jaar wachtte om een asielaanvraag in te dienen, consequent leugenachtige verklaringen aflegde omtrent uw afkomst, en pas bij een tweede poging tot repatriëring naar Soedan, nadat u reeds maandenlang in een gesloten centrum verbleef, een eerste keer asiel vroeg, is volstrekt niet verenigbaar met de door u geopperde vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten.

Het kan immers niet ingezien worden waarom u willens nillens bleef weigeren enig verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en u dit pas deed op het moment dat u een repatriëring niet langer zou kunnen vermijden, hoewel u eveneens beweert te zijn vervolgd door de Soedanese

autoriteiten, en vreest te worden gedood, dan wel opgesloten in het geval u naar Soedan zou terugkeren. Uw gedrag geeft enkel blijk van een manifeste onwil om een verzoek tot internationale bescherming te doen, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met uw huidige geopperde vrees voor vervolging, en vraag om internationale bescherming, dit op een moment dat u inzag dat u niet vrijgelaten zou worden, en een repatriëring naar Soedan niet te vermijden viel.

Deze vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van de door u ingediende asielaanvraag. Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook bij voorbaat in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en 'risico op het lijden van ernstige schade', in het geval u naar Soedan zou terugkeren.

Wat betreft het door u beweerde asielrelaas, voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan op 4/10/2016, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde een eerste keer opgepakt te zijn op 15/03/2012, te Port Sudan waar u werkte voor een bank, wanneer u er de universiteit 'Red Sea' verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde hieromtrent dat u meegenomen werd door agenten van de veiligheidsdienst, die u ondervroegen en gedurende 4 uren vasthielden, en u ervan beschuldigden een opposant en een communist te zijn. U werd nadien vrijgelaten, nadat u een belofte ondertekende dat u niet meer naar die universiteit zou gaan, en geen politieke activiteiten zou onderhouden. De reden voor deze arrestatie bestond erin, zo verklaarde u, dat u bevriend was met twee studenten – een zekere Ali Okud en een zekere Hamza - aan deze universiteit, en dat zij politieke activiteiten onderhielden – zelf onderhield u geen politieke activiteiten stelde u (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en 7). U verklaarde dat uw vrienden lid waren van een studentenvereniging, en dat een 'soort' van politieke partij is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verloor uw werk bij de bank – die de Soedanese overheid toebehoorde – niet, maar werd overgeplaatst naar een afdeling van dezelfde bank, te Khartoem. Hoewel er zekere vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent – het is immers volstrekt onduidelijk waarom de veiligheidsagenten precies u arresteerden; u verklaarde geen student te zijn, geen lid van de vereniging te zijn, noch politieke activiteiten te onderhouden; noch valt in te zien wat de veiligheidsagenten zouden bereiken door u gedurende 4 uren vast te houden – dient hoedanook vastgesteld dat deze beweerde, 4-uren durende, detentie bij de veiligheidsdienst te Port Sudan, allerminst 'vervolging' uitmaakt in de zin van de Conventie van Genève, daar deze onvoldoende ernstig is – u werd immers enkel ondervraagd gedurende enkele uren en dan vrijgelaten, en u werd nadien ook niet ontslagen bij de overheidsbank waar u werkte, hoewel ze beweerdelijk van dit incident op de hoogte waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde een tweede keer opgepakt te zijn door agenten van de veiligheidsdienst, in het kader van een manifestatie op 9/12/2012, waarvan u zich in de nabijheid bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou opnieuw ondervraagd zijn, u werd er op gewezen dat u eerder reeds eens was opgepakt en het nu al de tweede keer was dat u zich inliet met politieke activiteiten, u werd ervan beschuldigd dat u de mensen afkomstig uit Darfoer steunde, en er werd u gezegd dat u niet langer voor een overheidsbank zou kunnen werken, en ze uw werkgever zouden contacteren opdat u er niet langer zou kunnen werken. U werd de dag nadien opnieuw vrijgelaten verklaarde u. (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Voorts verklaarde u dat uw ondervrager u had gezegd dat hij wel wist dat u geen deel uitmaakte van de manifestanten, maar dat u hen wel steunde. Gevraagd waarom men u dan eigenlijk arresteerde – gezien u eigenlijk niet deelnam aan de manifestatie en de veiligheidsagenten dit klaarblijkelijk ook wisten – eerder dan de personen die daadwerkelijk aan het protesteren waren, verklaarde u – geenszins verhelderend en vaagweg – dat jullie zich na de manifestatie verzamelden, mensen er praatten over wat gaande was, en u daar aanwezig was. Gevraagd of er ook andere personen werden gearresteerd, antwoordde u ontwijkend dat u persoonlijk gearresteerd werd, en 'mensen geslagen werden'. Nadien verklaarde u dat u, wanneer u in detentie was, u anderen zag die gearresteerd werden. Gevraagd hoe het komt dat u nadien nog anderhalve maand lang kon blijven werken bij de overheidsbank – u verklaarde er uw ontslag pas te hebben gekregen op 22/01/2016 – antwoordde u te denken dat de bank het nog niet wist, en u op 22/01/2016 meegedeeld werd dat u ontslagen bent. Het dient opgemerkt dat het geenszins aannemelijk bevonden wordt dat – indien u werkelijk zou geviseerd zijn door de veiligheidsdiensten in Soedan, ze u oppakten hoewel ze zelf te kennen gaven dat ze eigenlijk wel wisten dat u geen deelnam aan de manifestatie, en ze u klaarblijkelijk dermate danig persoonlijk viseerden, dat ze ervoor zorgden dat u uw werk zou verliezen – niet kan worden ingezien waarom dezen hiermee zouden talmen gedurende anderhalve maand.

U verklaarde een derde keer te zijn opgepakt op 27/09/2013, dit in het kader van de manifestaties die plaatsvonden in Khartoem eind september 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde dat u opnieuw vrijgelaten werd op 29/09/2013, er slechts een klein onderzoek plaatsvond, en u opnieuw diende te tekenen dat u dergelijke activiteiten niet meer zou doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23).

Hoewel uit bovenstaande verklaringen naar voren zou moeten komen dat u persoonlijk gevisieerd werd door de Soedanese veiligheidsdiensten – zelfs in die mate dat ze u oppakten op beschuldiging van deelname aan een manifestatie hoewel ze zelf te kennen gaven dat ze weten dat u niet deelnam, en ze ervoor zorgden dat u uw werk verloor, alsook dat u hen tot driemaal toe diende te beloven dat u zich niet langer met politieke activiteiten zou inlaten [hetgeen u in werkelijkheid ook niet echt deed, alle politieke activiteiten waarvan u gewag maakte bestonden enkel uit het praten met studenten die politieke activiteiten onderhielden, zonder dat u zelf lid was van, of actief was voor, enige politieke partij of- beweging] – dient vastgesteld dat, zoals u zelf verklaarde, u wel nog zonder problemen vrij Soedan buiten mocht reizen met uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Zo verklaarde u in februari 2016 naar Egypte te zijn gereisd via de luchthaven te Khartoem, en hierbij geen enkel probleem te hebben ondervonden. Dat u – ondanks de meerdere detenties vanwege de veiligheidsdiensten waarvan u gewag maakte – probleemloos het land buiten kon reizen met uw eigen Soedanees paspoort, maakt bovenstaande verklaringen, waaruit naar voren komt dat u in ernstige mate persoonlijk gevisieerd zou zijn geweest door de Soedanese veiligheidsdienst en ze een dossier omtrent u bijhielden – geheel onaannemelijk. Immers, het is niet aannemelijk dat de veiligheidsdiensten u danig zouden viseren en het leven moeilijk zouden maken, dit omwille van vermeende oppositieactiviteiten, maar u anderzijds geen strobreed in de weg zouden leggen wanneer u Soedan buiten wou reizen. De vaststelling dat u op 21/04/2016 vrijwillig naar Soedan terugkeerde – gezien de studies die u in Egypte deed, afgelopen waren – wijst er dan ook enkel op dat er toen, in uw hoofd, geenszins sprake was van een ‘gegronde vrees voor vervolging’, dan wel een risico op ‘het lijden van ernstige schade’. U verklaarde ook zelf dat u toen geen enkele vrees koesterde, en niet dacht dat u enig probleem zou hebben bij terugkeer (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het geheel van uw verklaringen is danig onaannemelijk – zo zou u persoonlijk gevisieerd zijn door de veiligheidsdiensten, door hen zijn geslagen, van communisme beschuldigd, en door hun toedoen uw werk verloren hebben; de beschuldiging waarvan u gewag maakt is ernstig, hoewel u in werkelijkheid geen (noemenswaardige) oppositiepraktijken uitvoerde, noch politieke activiteiten onderhield – maar anderzijds zou u geen enkel probleem hebben gekend wanneer u met uw eigen paspoort Soedan buiten wou reizen. Dit overtuigt niet. De vaststelling dat u na uw verblijf in Egypte, vrijwillig en klaarblijkelijk zonder enige vrees te koesteren, naar Soedan terugkeerde, bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de door u geopperde vervolging, voorafgaand aan uw verblijf in Egypte tot 21/04/2016.

U verklaarde dat u, tijdens uw verblijf te Egypte, de gekende Soedanese oppositiefiguur Sadiq El Mahdi heeft ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U legde hiervan tevens een foto neer die u met uw eigen gsm nam, waarop u te zien valt samen met Sadiq El Mahdi. U verklaarde dat u hem ontmoette op een polowedstrijd nadat u een afspraak had gemaakt met hem, en jullie gedurende een 2-tal uren gepraat hebben met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde verder dat de bodyguard van de zoon van Sadiq El Mahdi ook voor de Soedanese veiligheidsdiensten werkte, en deze een foto nam van u samen met Sadiq El Mahdi. Wanneer u na deze ontmoeting naar Soedan terugkeerde, en aankwam op de luchthaven te Khartoem, werd u evenwel gearresteerd door veiligheidsagenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat ze aan u foto's toonden waarop u te zien viel samen met Sadiq El Mahdi, en u daarop in een cel gestoken werd in het hoofdkantoor van de Soedanese veiligheidsdienst. De dag nadien werd u geslagen door een veiligheidsagent, zo verklaarde u, en in de avond werd u naar een andere kamer gebracht waar u door veiligheidsagenten verkracht zou zijn geweest – ze zouden hierbij zelfs uw mond en oren gepenetreerd hebben – terwijl dit hele gebeuren gefilmd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). U verklaarde voorts dat u er dagelijks gemarteld werd, en ze u uiteindelijk zeiden dat u voor hen moest gaan werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U weigerde eerst met hen samen te werken, waarop ze u zeiden dat, indien u dit weigerde, ze de video die ze hadden, zouden gebruiken. Gevraagd wat ze dan met die video dreigden te doen, verklaarde u dat ze het in de media zouden brengen, alsook aan uw vrouw zouden tonen. Ter bevestiging gevraagd of ze ermee dreigden die video in de media te brengen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze het zouden posten op een publieke plek.

Gevraagd of men dan ook niet de veiligheidsagenten zou kunnen zien in die video, verklaarde u – vaagweg – dat u de video zelf niet zag. Gevraagd waarom de Soedanese veiligheidsdienst zoiets zou doen – een video publiek maken waarin te zien valt dat diezelfde Soedanese veiligheidsdienst hun gevangenen martelt en verkracht – gezien zoiets niet meteen een goede zaak zou zijn voor de

Soedanese veiligheidsdienst, antwoordde u ontwijkend dat iedereen in Soedan weet wat ze doen, en u bang was voor uw reputatie. Deze verklaringen overtuigen niet – dat de Soedanese veiligheidsdienst uit eigen initiatief een video zou publiek maken waarop te zien valt dat dezen hun gevangenen martelen en verkrachten, is allesbehalve aannemelijk of geloofwaardig. Gevraagd hoe u weet wie de foto's van u en Sadiq El Mahdi nam, die in handen waren van de Soedanese veiligheidsdiensten – u verklaarde eerder tijdens het gehoor immers dat de bodyguard van Sadiq El Mahdi zijn zoon voor de veiligheidsdiensten werkte, en foto's nam van u en Sadiq El Mahdi (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) – antwoordde u , verbazend genoeg, dat u tot op heden niet weet hoe dat kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met uw eerdere verklaring – dat de bodyguard van Sadiq El Mahdi zijn zoon voor de veiligheidsdiensten werkte, en foto's nam van u en Sadiq El Mahdi – wist u enkel te zeggen dat u niet zeker bent wie hen die foto's toestuurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Uw verklaringen weten niet te overtuigen – u gaf eerder immers aan dat deze bodyguard voor de veiligheidsdiensten werkte, en hij er foto's van u en Sadiq El Mahdi maakte. Indien u werkelijk niet zou weten hoe de Soedanese veiligheidsdienst in bezit kwam van deze foto's, kan dan ook niet worden ingezien waarom u op heden wel zou weten dat deze bodyguard voor de Soedanese veiligheidsdiensten werkt. U verklaarde verder dat u in september 2016 een eerste keer werd door de veiligheidsdiensten gevraagd werd om voor hen te werken – u zou een valse getuigenis moeten afleggen in het kader van een proces tegen een persoon die ervan werd beschuldigd een politieagent te hebben gedood (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u eerder niet poogde Soedan te ontvluchten, verklaarde u de kans daartoe niet te hebben gehad. Gevraagd of u niet eerder naar uw oom - die uiteindelijk hielp bij het verlaten van het land in oktober 2016 – kon gaan, in plaats van te wachten tot u effectief een opdracht opgelegd kreeg vanwege de veiligheidsdiensten, verklaarde u dat het vanaf de maand juli steeds erger werd, en u toen ook uw job kwijt was. U erop gewezen dat u verklaarde gedurende een week te zijn opgesloten, gemarteld en verkracht in de loop van de maand april, en gevraagd of dergelijke feiten niet volstonden om te beslissen het land te verlaten, verklaarde u vaagweg dat u er wel over nadacht, maar zich afvroeg hoe u dat zou moeten doen. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen niet weten te overtuigen. Immers, dat u er, ondanks de gruwel van de vervolgingsfeiten waarvan u gewag maakt, pas aan zou hebben gedacht om weg te gaan uit Soedan, omdat 'het steeds erger werd en u uw job kwijt was' zijn verklaringen wars van enige doorleefdheid. Na uw beweerde detentie in de maand april, zo verklaarde u, diende u zich immers enkel tweewekelijks aan te melden bij de veiligheidsdiensten, en u verloor uw job op 15/06/2016 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 21). Dat u, dit gegeven zijnde, pas in de maand juli zou beginnen overwegen zijn het land te verlaten, dit 'omdat het steeds erger werd en u uw job kwijt was' – hoewel niet ingezien kan worden hoe een tweewekelijkse aanmelding, en het verliezen van uw job, erger zou kunnen zijn voor u dan, gedurende een week, in detentie gemarteld en verkracht te worden – overtuigt allerminst, en geeft geenszins blijk van echte, doorleefde, ervaringen. Dat u voorts niet geweten zou hebben hoe u het land moest verlaten, overtuigt evenmin, daar u er, nadat u uw eerste opdracht kreeg van de veiligheidsdiensten, klaarblijkelijk wel snel genoeg in slaagde het land te verlaten, opdat u deze niet zou moeten uitvoeren. Hieromtrent kan nog worden opgemerkt dat u, tijdens het gehoor dat van u werd afgenomen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u uw asielaanvraag indiende, nog verklaarde dat u deze opdracht gekregen had, twee dagen voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 5). U hiermee geconfronteerd, en gesteld dat u tijdens het gehoor voor het CGVS van een langere periode gewag maakt, antwoordde u dat u tijdens het gehoor voor het CGVS sprak over 3 à 4 dagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U dit bevestigd, en gevraagd hoe het dan komt dat dit verschilt met uw vorige verklaringen hieromtrent, negeerde u de tegenstrijdigheid waarmee u werd geconfronteerd en stelde u dat u zich herinnert dat u er ging tekenen op een zaterdag, en u dan twee dagen later, op maandag, het land verliet. Ter bevestiging gevraagd of u het land verliet op een maandag, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat de door u opgegeven vertrekdatum uit Soedan – 4/10/2016 – een dinsdag was, verklaarde u plots dat u er niet meer zeker van bent of het maandag of dinsdag was, maar het zeker 4/10/2016 was. Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, dat u zich klaarblijkelijk niet meer zou herinneren na hoeveel dagen, nadat u uw eerste opdracht kreeg van de Soedanese veiligheidsdiensten, u het land kon verlaten, en u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt, is geenszins aannemelijk, gezien dit – in de context van de door u geschetste omstandigheden – cruciale en levensbepalende dagen geweest zouden moeten zijn. U slaagde er immers ternauwernood in te ontsnappen uit de handen van de veiligheidsdiensten, en diende uw land, familie, vrouw en kind achter te laten.

Dat u, dit gegeven zijnde, tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal dagen dat u nog in Soedan verbleef, nadat u deze opdracht gekregen had van de Soedanese veiligheidsdiensten, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve dient ook vermeld dat u, wanneer u in het kader van de eerste poging tot repatriëring naar Soedan, gehoord werd met het oog op beoordeling van het artikel 3 EVRM, u als enige reden waarom u niet naar Soedan kan terugkeren, opgaf dat u op 27/09/2013 zou hebben deelgenomen aan een manifestatie, en ze u daarom bij terugkeer zouden zoeken (zie 'Registratie Gesprek bewoner', punt in administratief dossier) – dit bevestigt enkel het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de vervolging waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest na uw terugkeer uit Egypte naar Soedan – gezien de door u genoemde deelname aan de manifestatie op 27/09/2013, allerm minst het zwaartepunt vormt van het asielrelaas waarvan u op heden gewag maakt.

Tot slot dient opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende de wijze waarop u beweerdelijk Soedan wist te verlaten via de internationale luchthaven te Khartoem, geenszins weten te overtuigen.

U verklaarde dat u het land kon verlaten nadat u een Schengenvisum had bemachtigd, en uw oom alles voor dit visum zou hebben geregeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde verder dat u enkel vingerafdrukken diende te geven, uw oom u nadien opbelde om u te zeggen op welke datum u zou reizen, en u een telefoonnummer gaf. U zou voorts via een achterdeur de luchthaven te Khartoem zijn binnengekomen, met de hulp van een persoon met wie dit alles vooraf was afgesproken, die uw paspoort ergens meenam, en u naar de gate van het vliegtuig bracht nadat hij terugkwam. Gevraagd wie dat was, die persoon met wie u via een achterdeur binnenging in luchthaven, verklaarde u hem niet te kennen, enkel zijn telefoonnummer te hebben gekregen, en u hem niet durfde te vragen wie hij was, of wat zijn functie was (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Gevraagd of uw oom deze persoon dan kende, antwoordde u bevestigend en voegde u er – uiterst vaag – aan toe dat hij iemand kende, die hem kende. U om verdere verduidelijking gevraagd, verklaarde u – wederom uitblinkend in vaagheid – dat uw oom 'alles' deed, en uw oom 'contacten' heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd welke contacten, antwoordde u niets te weten, dat uw oom u uw paspoort en vliegticket gaf de dag voor vertrek, u hem toen vroeg hoe u zou passeren via de luchthaven, en uw oom u enkel zei dat u wel zou zien wat u moet doen, en u het telefoonnummer moest opbellen dat hij u gaf. Gevraagd of u hem dan niet vroeg hoe het zou verlopen, en wie deze contacten van uw oom waren, gezien u uw eigen veiligheid op het spel zette, antwoordde u dat uw oom u enkel zei dat 'die kerel' u wel zou helpen. Gevraagd of u niet insisterde, gezien u uw veiligheid en vrijheid op het spel zette, antwoordde u – plots uw verklaringen lichtjes wijzigend – dat uw oom u wel zei dat u geen controle zou passeren en het veilig zou zijn. Gevraagd of u hem dan niet vroeg wie deze persoon was die u zou begeleiden op de luchthaven, verklaarde u dat zelfs uw oom dat niet wist, 'ze' zeiden dat hij ok was, hij betaald werd en hij wist hoe het te doen.

Uw verklaringen, waaruit een volledige, en frappante, onwetendheid blijkt betreffende de manier waarop u, dan wel uw oom, er in slaagde de nodige contacten te leggen met bepaald veiligheidspersoneel in de luchthaven, overtuigen geenszins. Dat u – het door u beweerde asielrelaas in gedachten – zonder enige logische vragen te stellen, zonder meer uw lot in handen zou leggen van 'iemand' die u zou helpen in de luchthaven – nota bene dezelfde luchthaven waar u door veiligheidsagenten gearresteerd zou zijn geweest in april 2016 – terwijl u, met uw eigen paspoort, het land wou verlaten, is geenszins overtuigend, noch geloofwaardig. Dat u voorts nagenoeg niets zou weten over de manier waarop uw oom dit alles opgezet zou hebben, is danig weinig aannemelijk dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas. Dit gegeven zijnde, kan er dan ook geenszins geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Soedan zou verlaten hebben. Er kan enkel objectief vastgesteld worden dat u Soedan via de internationale luchthaven van Khartoem verliet, dit met uw eigen paspoort, en een visum dat u toeliet om naar Frankrijk te reizen (zie visuminformatie in administratief dossier).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De twee door u neergelegde foto's, waarop u te zien valt samen met Sadiq El Mahdi, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat, nadat Sadiq El Mahdi inderdaad naar Egypte vluchtte, hij op 26/01/2017 uit eigen beweging naar Soedan terugkeerde, en hij tot op heden opnieuw in Soedan verblijft.

U gevraagd of deze foto's, nog steeds problematisch zouden zijn, gezien Sadiq El Mahdi op heden reeds naar Soedan terugkeerde en hij niet gearresteerd werd, verklaarde u dat hij wel gearresteerd werd en een maand vast zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Het kan enkel worden opgemerkt, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat Sadiq El Mahdi op 26/01/2017 aankwam te Khartoem, geenszins gearresteerd werd, maar er een publieke toespraak gaf op het Alhijrah plein te Omdurman, voor duizenden aanwezigen, waarbij hij uitlegde dat zijn tweejarige aanwezigheid nodig was om de oppositiekrachten te verenigen rond zijn oproep tot vreedzame onderhandelingen. Voorts dient opgemerkt dat, op grond van bovenstaande vaststellingen, hoedanook niet geloofwaardig bevonden wordt dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw (korte) ontmoeting met Sadiq El Mahdi, of dat dezen in het bezit zouden zijn van foto's waarop u met deze oppositiefiguur te zien valt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de voormelde bijzondere, omstandige en pertinente vaststellingen en geen ernstige poging onderneemt om deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker voert enkel op algemene wijze aan "dat in geval van terugkeer naar Soedan hij het reële risico loopt op ernstige schade, met name dat hij zal worden gedood of ernstig verwond, geëxecuteerd, gefolterd of onmenselijk zal worden behandeld of onrechtmatig zal aangehouden door de veiligheidsdiensten van Soedan, en/of het slachtoffer zal worden van de algemene veiligheidssituatie in Soedan. Verzoeker loopt ook het risico terecht te komen in een klimaat van geweldplegingen en bedreigingen uitgaande van de Soedanese autoriteiten." Verzoeker blijft steken in het poneren van een een vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade, het summier herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de voormelde concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Het louter verwijzen naar een rapport van Amnesty International volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker verwijst naar de foto's die hij eerder neerlegde en waaruit naar eigen zeggen blijkt dat hij contacten heeft met de oppositie in Soedan, gezien hij hierop te zien is met Sadiq EL Mahdi, de oppositiefiguur uit Soedan. Verzoeker gaat hiermee opnieuw voorbij aan de concrete vaststellingen met betrekking tot zijn contacten met de oppositie en met betrekking tot deze foto's. Verzoeker toont niet aan dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn (korte) ontmoeting met Sadiq El Mahdi, of dat deze in het bezit zouden zijn van foto's waarop hij met deze oppositiefiguur te zien valt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 26 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet erop worden gewezen dat de betrokkene in dit dossier stelde dat hij afkomstig was uit Darfoer en dat hij deel uitmaakte van een etnie die bedreigd werd met genocide. Hij voerde tegen de bestreden beslissing aan dat een terugkeer naar Soedan hem zou blootstellen aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat onmenselijke en vernederende behandelingen verbiedt. De Raad besloot dat de beslissing een terugleiding van verzoeker naar Soedan mogelijk maakt, zonder dat werd onderzocht of deze terugleiding hem zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen, hoewel het bestuur op de hoogte was van de omstandigheid dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk. Met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens was de Raad van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, vooraleer deze een beslissing nam, zo nauwkeurig als mogelijk had moeten nagaan of deze beslissing geen risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan in casu niet dienstig worden aangevoerd daar de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in dit opzicht verwijst naar een vrt nieuwsbericht omtrent Belgische rechtspraak waarbij besloten werd dat Soedanezen voorlopig niet uitgewezen worden, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

Hoewel de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift desbetreffend geen enkele opmerking maakte voegde verwerende partij volledigheidshalve aan haar verweernota het rapport van UK Home Office "Country Policy and Information Note Sudan: Rejected asylum seekers", waaruit blijkt dat asielzoekers die al dan niet worden teruggeleid naar Soedan geen reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan vervolging of aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dit louter omwille van het feit dat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland. Verzoeker formuleerde desbetreffend ter terechtzitting geen enkele opmerking.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst slechts naar de "algemene veiligheidssituatie in Soedan" en de veiligheid in Darfur, Blue Nile en Zuid Kordofan om hieruit te besluiten dat dit voor hem een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan. Verzoeker brengt echter niets bij waaruit blijkt dat hij in zijn regio van herkomst, Khartoum, een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De informatie die verzoeker bijbrengt middels het hoger aangehaalde rapport van Amnesty International heeft immers betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Darfur, Blue Nile en Zuid Kordofan, doch biedt geen zicht op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Khartoum. Verzoeker toont niet aan dat er in Khartoum een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont."

1.5. Op 5 februari 2018 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 12 februari 2018 in overweging genomen.

1.6. Op 28 februari 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, etnisch te behoren tot de Arabische stam Hadandawa, en op 3 mei 1984 geboren te zijn te Bahri, het noordelijke stadsdeel van het district

Khartoem. Nadat u uw secundaire studies beëindigde, studeerde u economie aan de universiteit te Kassala, van 2001 tot 2008. In deze periode vervulde u ook uw verplichtingen in het kader van de legerdienst. Nadat u in het jaar 2011 werk vond bij de 'national workers bank', werkte u voor deze bank in de afdeling te Port Sudan. Te Port Sudan had u vrienden onder de studenten die er aan de universiteit studeerden, en politieke activiteiten uitoefenden. Nadat u op 15/03/2012 opgepakt werd door leden van de Soedanese veiligheidsdienst, en gedurende 4 uren ondervraagd werd omtrent uw betrokkenheid bij deze studenten en hun activiteiten, werd u door uw werkgever overgeplaatst naar de afdeling van de bank te Khartoem. Wanneer u zich op 9/12/2012 in de nabijheid bevond van studenten en activisten, die zouden manifesteren tegen de autoriteiten naar aanleiding van de dood van 4 studenten van Darfuri-afkomst aan de universiteit te Gezira, werd u opnieuw opgepakt door de veiligheidsdiensten. U werd opnieuw ondervraagd, en pas de dag nadien vrijgelaten. U diende te beloven zich niet langer in te laten met politieke activiteiten. Omwille van dit incident, verloor u uw werk op 22/01/2013. U vond evenwel opnieuw werk bij de bank 'Selam', in februari 2013. Op 27/09/2013 werd u een derde keer opgepakt door veiligheidsagenten, omwille van uw deelname aan een betoging die dag. U werd opnieuw vrijgelaten op 29/09/2013 nadat u opnieuw diende te beloven zich niet langer in te laten met politieke activiteiten. Op 21/08/2014 huwde u met L. K. A. te Bahri, zij beviel op 3/08/2015 van uw dochter. Op 13/02/2016 reisde u met uw eigen paspoort per vliegtuig van Khartoem naar Cairo, daar u er verdere studies wou volgen gedurende twee maanden. Tijdens uw verblijf te Egypte, ontmoette u er de Soedanese oppositiefiguur Sadiq El Mahdi. Bij uw terugkeer uit Egypte naar Soedan, werd u gearresteerd bij aankomst in de luchthaven te Khartoem. U werd naar het hoofdkwartier van de Soedanese veiligheidsdienst gebracht, waar u gedurende 7 dagen opgesloten bleef. U was tijdens deze detentie slachtoffer van mishandeling en verkrachting. U werd uiteindelijk vrijgelaten nadat u ermee was akkoord gegaan dat u in de toekomst zou samenwerken met de Soedanese veiligheidsdienst. U diende zich tweewekelijks aan te melden, en zou het vernemen indien ze van u iets verlangden. U werd ontslagen bij de bank Selam op 15/06/2016. In de loop van september 2016 werd er u, wanneer u zich aanmeldde bij de veiligheidsdienst, gezegd dat u een opdracht zou moeten uitvoeren, u zou een valse getuigenis moeten afleggen op een proces tegen een persoon die ervan werd beschuldigd een politieagent te hebben gedood. U slaagde er echter 3 à 4 dagen later in om Soedan te verlaten, nadat u via uw oom in het bezit was gekomen van een visum waarmee u naar Frankrijk kon reizen. Uw oom kon er via via voor zorgen dat er iemand was op de luchthaven die u er kon binnensmokkelen via de achterdeur, en uw paspoort zonder probleem kon laten afstempelen. Nadien begeleidde hij u naar het vliegtuig dat u diende te nemen. U slaagde er zo in om op 4/10/2016 Soedan per vliegtuig te verlaten. U kwam de dag nadien aan te Frankrijk, waar u verbleef tot november 2016. U reisde daarop naar België, waar u gedurende 20 dagen verbleef vooraleer u naar Frankrijk terugkeerde in december 2016. U verbleef te Frankrijk tot april 2017, waarna u opnieuw naar België kwam. U werd een 7-tal keren door de Belgische politie gecontroleerd, en er werden u meerdere bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. U ging hier niet op in, maar diende evenmin enig verzoek tot bescherming in. Nadat u op 20/06/2017 werd opgepakt, werd u overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Op 25/09/2016 werd er u een laissezpasser afgeleverd vanwege de Soedanese autoriteiten. Een eerste poging tot repatriëring op 7/10/2010 werd afgelast nadat u zich verzette, maar u vroeg nog steeds geen asiel, hetgeen er toe leidde dat er meteen een tweede poging tot repatriëring opgezet werd, voorzien op 17/10/2017. Op 12/10/2017 diende u een asielaanvraag in. Op 17/11/2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in arrest nr. 196301 d.d. 07/12/2017. Er werd een repatriëring voorzien op datum van 13/01/2018, maar deze werd afgelast door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/12/2017. Op 5 februari 2018 diende u een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam op 12/02/2018 de beslissing om uw tweede asielaanvraag in overweging te nemen. Als nieuwe elementen in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, verwees u naar uw identificatie door een Soedanese identificatiemissie, uw getuigenis over een Soedanees die na zijn repatriëring naar Soedan het slachtoffer geweest zou zijn van onmenselijke behandeling en ontvoering door de Soedanese veiligheidsdiensten, uw contacten met meerdere organisaties en personen naar aanleiding van getuigenissen van gerepatrieerde Soedanezen die bij aankomst in Soedan onmenselijk behandeld zouden zijn geworden, en legt u tevens een medisch verslag neer, waarin een overzicht wordt gegeven van de littekens die op uw lichaam zichtbaar zijn, ter ondersteuning van uw verklaringen dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan het slachtoffer was van foltering door de Soedanese veiligheidsdiensten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft uw verklaringen bedreigd te zijn geworden door leden van de Soedanese identificatiemissie, die u identificeerden voorafgaand aan het afleveren van een laissez-passer op uw naam, en uw vrees voor vervolging omwille hiervan, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde dat het feit dat er een delegatie personen uit Soedan zelf kwam om hier deel te nemen aan de identificatie, op zich een probleem is, dezen ook u bezochten in het Centrum voor illegalen te Brugge, en u niet met hen wou spreken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarnaast verklaarde u dat u door een van uw twee Soedanese ondervragers bedreigd werd, zo zou de ene tegen u hebben gezegd: "Praat, ik weet dat je Soedanees bent", waarna de andere gezegd zou hebben: "laat hem, daar zal hij wel praten". U beschouwt dit als een bedreiging, gezien u eruit begrijpt dat ze u zullen doen praten middels foltering, in geval u naar Soedan terugkeert. U erop gewezen dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag – een aanvraag die u indiende op 12/10/2017, meer dan twee weken nadat er een laissez-passer op uw naam afgeleverd werd door de Soedanese autoriteiten, hetgeen volgde op het gesprek met leden van de door u vermeldde identificatiemissie – hierover helemaal niet gepraat heeft, u op dat moment ook reeds geïdentificeerd werd maar hieromtrent geen enkele vrees opwierp, en gevraagd waarom dit nu plots wel een probleem is voor u, verklaarde u dat u toen nog niet wist dat er leden van de veiligheidsdienst betrokken waren bij die identificatiemissie (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gaf aan dat u dacht dat het personeelsleden van de Soedanese ambassade waren, en dezen normaal niet weten wie je bent, als je hen niets zegt, maar de Soedanezen die u in het gesloten centrum ondervroegen, uw naam reeds kenden, en ze daar waren met het doel om de mensen te repatriëren die ze willen. U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag helemaal niet verklaarde bedreigd te zijn geworden bij uw identificatie door leden van de Soedanese autoriteiten, en gevraagd waarom u dit nu plots wel oppert, verwees u opnieuw naar uw overtuiging destijds, namelijk dat het slechts om ambassadepersoneel ging. U erop gewezen dat u aan het einde van het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet werd gevraagd of u, indien u voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan geen problemen gekend zou hebben, u wel nog andere redenen heeft waarom u een eventuele terugkeer naar Soedan zou vrezen, dat u daarop ontkennend antwoordde, maar u nu plots gewag maakt een bijkomende vrees die gegrond zou zijn in uw identificatie door leden van de Soedanese identificatiemissie, verklaarde u dat u ten tijde van uw eerste asielaanvraag deze vrees nog niet koesterde, omdat u destijds dacht dat het louter om ambassadepersoneel ging en niet om leden van de Soedanese veiligheidsdienst. U gewezen op uw verklaring dat u door een lid van deze identificatiemissie bedreigd zou zijn geworden, verklaarde u – plots opvallend relativerend – dat de bedreiging niet 'uitdrukkelijk' geuit werd, deze bedreiging op het eerste zicht nog normaal leek, maar u pas achteraf besepte dat het eigenlijk een bedreiging was, gezien u pas achteraf te weten kwam dat er leden van de Soedanese veiligheidsdiensten deel zouden hebben uitgemaakt van deze identificatiemissie. U voegde eraan toe dat u zich daarna vragen begon te stellen, en u zich afvroeg hoe het kon dat er een laissez-passer werd afgeleverd, hoewel u hen niets zei. Gevraagd of u, voordat u vernam dat er leden van de veiligheidsdienst waren bij deze identificatiemissie, er dan van uitging dat het ambassadepersoneel van de Soedanese ambassade niets zou communiceren aan de Soedanese autoriteiten, begon u vage uiteenzetting over het verschil dat u maakt tussen de asielprocedure en procedures ter repatriëring (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen, met betrekking tot uw vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Soedan omwille van het feit dat u in België geïdentificeerd werd door leden van een Soedanese identificatiemissie, niet weten te overtuigen. Immers, uw verklaringen ter verschoning van het feit dat u deze vrees geheel onvermeld liet in het kader van uw eerste asielaanvraag – namelijk dat u deze vrees destijds niet koesterde, omdat u toen nog niet wist dat leden van de Soedanese veiligheidsdiensten hierbij betrokken zouden zijn – slaat nergens op, en komt veeleer naar voren als een flauwe, en kromme, redenering ter verschoning, die geenszins logisch is. Het feit dat leden van deze identificatiemissie reeds op de hoogte zouden zijn geweest van uw naam, kan eenvoudigweg verklaard worden door het feit dat u destijds nog stellig weigerde asiel te vragen, en de Dienst Vreemdelingenzaken overging tot een procedure van identificatie met het oog op repatriëring, waarbij zij hebben samengewerkt met een vertegenwoordiging van de Soedanese autoriteiten. Dat hierbij uw naam aan hen werd doorgegeven, is in dit kader dan ook eerder waarschijnlijk dan verwonderlijk te noemen. Voorts kan geenszins ingezien worden waarom u eerder – toen u nog dacht dat u ondervraagd werd door leden van de Soedanese ambassade – geen enkele vrees koesterde omwille van deze identificatie, en toen niet meende ernstig bedreigd te zijn tijdens dit

proces, maar later – wanneer u vernomen zou hebben dat er leden van de veiligheidsdiensten bij betrokken zouden zijn geweest – plots wel deze vrees koesterde, en plots meende dat u wél bedreigd werd. Uw uitleg en verklaringen hieromtrent missen elke grond. Immers, zoals ook uiteengezet in het CGVS-rapport 'Het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan' (toegevoegd aan het administratief dossier), vindt er bij aankomst in Khartoem een systematische controle plaats door de Soedanese inlichtingendienst NISS, en dit geldt zeker voor personen die toekomen met een laissez-passer of zonder in het bezit te zijn van de vereiste reisdocumenten of verblijfspapieren. Dit systematisch onderzoek gaat eventueel veel verder dan het onderzoek dat uitgevoerd wordt bij identificatie in België door de ambassade of een identificatiemissie. Dat die systematische controle georganiseerd wordt, is van groter belang dan het feit dat in België de identificatie gebeurt door een groep van personen, van wie sommige eventueel behoren tot de veiligheidsdiensten. Bij identificatie [in België] door personeel van de ambassade kan evengoed de veiligheidsdienst betrokken zijn, ofwel doordat personeel van de ambassade behoort tot de veiligheidsdienst ofwel doordat er vanuit de ambassade contact is met de veiligheidsdiensten in het land van herkomst. Dat de identificatie voor het afleveren van een laissez-passer gebeurt door een identificatiemissie, van wie sommige personen eventueel behoren tot de veiligheidsdiensten, is op zich niet noodzakelijk problematisch – gezien, zoals uiteengezet, ervan kan worden uitgegaan dat het ambassadepersoneel in contact staat met de autoriteiten van het land dat ze vertegenwoordigen, en er hoe dan ook een controle is door de veiligheidsdiensten, van een persoon die in de luchthaven van Khartoem aankomt met een laissez-passer. Uw hele uitleg ter verschoning van de wel erg bevreemdende vaststelling dat u plots een vrees koestert die u eerder niet koesterde, overtuigt dan ook helemaal niet.

Wat betreft uw verklaringen in contact te hebben gestaan met meerdere personen en organisaties met wie u informatie zou hebben gedeeld naar aanleiding van getuigenissen van gerepatrieerde Soedanezen die bij aankomst in Soedan onmenselijk behandeld zouden zijn geworden, en uw vrees dat de Soedanese autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, dienen volgende vaststelling gedaan.

U verklaarde dat u aan een medebewoner van het gesloten centrum waar u verblijft, die reeds vrijgelaten werd, vertelde dat er leden van de Soedanese veiligheidsdiensten betrokken geweest zouden zijn bij de identificatiemissie, en dat deze persoon hierover later getuigde op een Belgische, Franstalige televisiezender (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 5 en 6). U vreest dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zullen komen van het feit dat u de bron zou zijn geweest van de persoon die dit getuigde op televisie, gezien er misschien wel rapporten zijn waarin uw naam als bron wordt vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U geconfronteerd met de vaststelling dat deze informatie, namelijk dat leden van de Soedanese veiligheidsdiensten, eventueel betrokken zouden zijn bij de identificatiemissie, reeds lang publiek gekend was, en hierover reeds krantenartikelen verschenen – de eerste reeds op 25/09/2017, op basis van een getuigenis van een voormalig lid van de geheime dienst van Soedan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) – gaf u aan dat het misschien al gekend was, maar dat als iemand op televisie getuigt, ze hem zullen vragen naar zijn bron (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder legde u erg vage verklaringen af waarbij u aangeeft dat er leden van de Soedanese autoriteiten 'informatie verzamelen' in België, en zich ophouden in de nabijheid van (Soedanese) vluchtelingen – u zou dit alles vernomen hebben van derden, maar u kan verder niet uitleggen hoe dezen dit alles dan zouden te weten gekomen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 6 en 7). Voorts verwees u ook naar de getuigenis die u deed voor het CGVS, alsook voor een zekere Katja en Dalal van wie u niet meer weet welke organisatie dezen vertegenwoordigden, en uw contacten met een zekere Koert (waarmee u vermoedelijk doelt op de persoon van Koert Debeuf van het Tahririnstituut). U erop gewezen dat uw naam in geen enkel rapport die over deze affaire verscheen, voorkomt, en gevraagd hoe de Soedanese autoriteiten dan zouden weten dat u met deze personen en organisaties sprak, wist u enkel te verklaren dat het personeel van het gesloten centrum waar u verblijft destijds op de hoogte was wanneer het CGVS u opzocht om u te horen in het kader van het onderzoek dat het voerde, verwees u naar de samenwerking tussen de Belgische overheid en de Soedanese overheid, en stelde u uiteindelijk dat u niet met zekerheid kunt weten dat uw naam niet zal worden doorgegeven. Uw verklaringen weten niet te overtuigen. In het kader van het Soedan-onderzoek dat door het CGVS werd gevoerd, werd u in het kader van uw getuigenis volledige confidentialiteit verzekerd.

Het CGVS heeft zich hieraan steeds gehouden en heeft uw naam nergens vermeld. Evenmin komt uw naam in enig ander rapport voor. Dat u vreest dat de Belgische overheid hierover informatie zou uitwisselen met de Soedanese, omdat er overeenkomsten gemaakt zijn tussen beide landen in het kader van repatriëringen, is geen dienstig argument, en is volledig ongegrond.

Dat bepaalde personeelsleden van het gesloten centrum te Brugge op de hoogte waren wanneer het CGVS u kwam horen, is evenmin een zinnig argument om uw vrees voor de Soedanese autoriteiten te staven. Concluderend dient dan ook gesteld dat uw vrees dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden komen van het feit dat u meegewerkt heeft in het kader van deze getuigenissen, alle grond mist.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de persoon van A. H. (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, 12 en 13) dient vastgesteld dat deze reeds het voorwerp uitmaakten van het door het CGVS gevoerde Soedan-onderzoek, waarvan de resultaten neergeschreven werden in het CGVS-rapport 'Het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan' (toegevoegd aan het administratief dossier). Voor het overige constitueren deze verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft het door u neergelegde medisch rapport, met vaststellingen omtrent de meerdere littekens die op uw lichaam zichtbaar zijn, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde dat u tijdens uw laatste, beweerde, detentie in Soedan van 21/04/2016 tot 28/04/2016, gemarteld werd – u zou seksueel misbruikt zijn, opgehangen aan de handen, boven een vuur gehouden, geslagen met vuisten, en met een boksbeugel, geschopt, en uw teennagels zouden uitgetrokken zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dit alles niet vertelde in het kader van uw eerste asielaanvraag – zo vermeldde u enkel het seksueel misbruik en de slagen wanneer u gevraagd werd naar uw detentie en de behandeling die u er onderging – verklaarde u dat u de foltering in het algemeen vermeldde, en u verder vertelde over het seksueel misbruik en de slagen gezien u daar naar werd gevraagd. Het dient vastgesteld dat het toch wel erg opmerkelijk te noemen valt dat u deze behandelingen niet preciseerde in vrij relaas, gezien de ernst van de behandeling waar u gewag van maakt [opgehangen worden aan de handen, het boven een vuur worden gehouden, teennagels die uitgetrokken worden en slagen met een boksbeugel]. U sprak immers in het kader van uw eerste asielaanvraag uitgebreid en gedetailleerd over uw laatste detentie en de behandeling die u er zou hebben ondergaan – u vertelde in de luchthaven te Khartoem bij terugkeer uit Egypte gearresteerd te zijn geworden, geconfronteerd te zijn met foto's waar u op staat samen met Sadiq el Mahdi, naar het hoofdkantoor van de veiligheidsdiensten te zijn meegenomen, daar in een cel te zijn gestoken waar u bleef tot 10 uur 's morgens de dag nadien, dan geslagen te zijn in het gezicht, vragen gesteld te zijn over de persoon van Sadiq el Mahdi en daarbij opnieuw te zijn geslagen, u verhaalde verder de hele ondervraging die u er onderging, verklaarde verder nadien weer in uw cel te zijn achtergelaten, dat er tot 's avonds niets gebeurde en er dan twee personen kwamen die u meenamen en seksueel misbruikten, dat u dagelijks werd geslagen, en ze u er uiteindelijk wilden van overtuigen om met hen samen te werken, een voorstel waarmee u akkoord ging (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, d.d. 08/11/2017, p. 19, 20 en 21). Indien u werkelijk aan de handen opgehangen werd aan het plafond, boven een vuur gehouden, met een boksbeugel geslagen, de teennagels uitgetrokken en met de voeten bestampt, kan niet worden ingezien waarom u hieromtrent niets verklaarde wanneer u de folterpraktijken en detentieomstandigheden waarin u zou verbleven hebben, uiteenzette en preciseerde. Dat u wel over 'foltering' in het algemeen praatte en er u niet om verdere precisering werd gevraagd, laat voorts niet toe te begrijpen waarom u eerder spontaan zou preciseren [afgezien van het seksueel misbruik] enkele keren in het gezicht te zijn geslagen, hoe de ondervraging verliep en op welk uur u uit uw cel werd gehaald, indien u werkelijk bovengenoemde folterpraktijken zou hebben moeten ondergaan. Deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd, en er geenszins geloof gehecht kon worden aan de door u afgelegde verklaringen, doen grote twijfels rijden met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende deze folterpraktijken.

In het door u medisch rapport worden objectieve vaststellingen gedaan betreffende enkele littekens die u op uw lichaam draagt, en waarbij een oordeel wordt gevormd of het beschreven litteken overeenstemt met de verklaringen die u hierover aflegt. Zo wordt er vastgesteld dat u kleine gepigmenteerde littekens ter grootte van een vuist heeft op uw rechterflank, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat deze littekens veroorzaakt werden door slagen met een boksbeugel.

Verder wordt melding gemaakt van hypergepigmenteerde diffuse sporen van enkele vierkante centimeters, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat deze het gevolg zijn van stampen met een voet.

Verder wordt melding gemaakt van littekens en vlekken op uw voetzolen, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat deze het gevolg zijn van verbranding. Ook werd vastgesteld dat uw teennagels aan uw beide grote tenen onvolmaakt terug aangegroeid zijn, hetgeen het gevolg kan zijn van een verlies van de nagel door een bloeditstorting onder de nagel, dan wel het uittrekken van de nagel. Aan uw rechterlies heeft u bespikkelde kleine littekens, waarvan gesteld wordt dat het mogelijk is dat deze veroorzaakt werden door het feit dat men over uw onderbuik kwam lopen tijdens de nacht – zoals u volgens dit medisch verslag uitlegde – u zou verder gesteld hebben dat de schoenen dit litteken veroorzaakten. Tot slot wordt melding gemaakt van twee littekens op uw rechterschouder, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat u geslagen werd met objecten van het type stok, of matraque zoals werd opgemerkt in dit medisch verslag. U gevraagd of u tijdens uw detenties ooit met een stok of matraque werd geslagen, antwoordde u echter – verbazend genoeg – ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U geconfronteerd met de vaststelling dat dit wel zo in het door u neergelegde verslag neergeschreven staat, antwoordde u nogmaals dat u nooit met een stok werd geslagen, en dat misschien foutief werd vertaald. U gewezen op de vaststelling in het medisch verslag, namelijk dat er staat dat u littekens heeft op uw rechterschouder, en dat dit kan overeenkomen met wat u erover uitlegde, namelijk dat u geslagen werd met objecten als stokken of matraques, antwoordde u dat dat niet juist was, en u met een vuist en een boksbeugel werd geslagen. U geconfronteerd met de vaststelling dat dat wel kan zijn, maar dat die verklaring dan niet strookt met de vaststellingen zoals voorgesteld in het door u neergelegd medisch verslag, verklaarde u dan weer dat dat litteken toch niet het gevolg is van een slag met een boksbeugel, maar wel van een grote zegelring. Uw advocaat wees er terecht op dat in het verslag vermeld staat dat het zou kunnen overeenstemmen met de gegeven verklaring. Dit verklaart evenwel nog niet de bevreemdende vaststelling dat het medisch verslag dat u neerlegt, stelt dat u zelf verklaarde met een stok of matraque te zijn geslagen.

Voorts dient vastgesteld dat, hoewel uw advocaat meent dat deze medische vaststellingen een aanwijzing van foltering constitueren, het CGVS deze opvatting niet deelt. Immers, een medische vaststelling kan geen uitspraak doen over de precieze oorzaak van deze littekens, de plaats en het precieze tijdstip waarop deze opgelopen zijn, noch hoe deze littekens precies opgelopen zouden zijn. Gezien de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag, niet geloofwaardig bevonden werden, en uit het bovenstaande naar voren komt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen en de in het medisch verslag voorgestelde bevindingen, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen het slachtoffer geweest te zijn van foltering in Soedan. Daarenboven dient opgemerkt dat, hoewel meermaals in het medisch verslag wordt gesteld dat de beschreven littekens het gevolg kunnen zijn van de door u beschreven folterpraktijken, dit geenszins uitsluit dat deze littekens op geheel andere wijzen en tijdstippen opgelopen werden. Vele van de beschreven littekens zijn uiterst vaag en kunnen tal van oorzaken hebben, hetgeen ook niet ontkend wordt in het betreffende medische verslag. Concluderend dient gesteld dat dit door u neergelegd medisch verslag, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet weet te herstellen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij niet aannemelijk zou kunnen maken daadwerkelijk een risico te lopen in geval van terugkeer omwille van het feit dat zij door de Soedanese identificatiecommissie werd geïdentificeerd.

Zij verwijt de verzoekende partij in eerste instantie dat zij dat probleem niet eerder aangehaald had. Het is inderdaad pas na de passage van het identificatieteam dat de verzoekende partij beginnen piekeren is.

Dit is ook de reden waarom zij de uitslag van het Soedan-onderzoek door het CGVS niet heeft afgewacht.

Verzoekende partij heeft heel duidelijk haar vrees ten aanzien van de identificatiecommissie geuit tijdens het gehoor: p. 3 - 4 CGVS

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3-4]

De verzoekende partij komt soms misschien over als een tikkeltje paranoïde, maar dat illustreert alleen maar uit welk land zij komt en onder welk regime zij geleefd heeft.

Bovendien is het een beetje vreemd dat de verwerende partij nu thans komt stellen dat de identificatie door de geheime dienst geen "nieuw element" zou uitmaken. Zij besliste immers zelf om de asielaanvraag terug in overweging te nemen, wat betekent dat er haar inziens wel degelijk nieuwe elementen voorhanden waren die de kans op de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maken!

II.1.3. Ook de verwerende partij kan niet ontkennen dat zij het eigenlijk niet weet.

Zo stelt zij in haar rapport onder meer ([http://www.cqvs.be/sites/default/files/onderzoekrapport terugkeer na ar soedan 2018 verslag.pdf](http://www.cqvs.be/sites/default/files/onderzoekrapport%20terugkeer%20na%20ar%20soedan%202018%20verslag.pdf)) :

-cf. p. 11:

[Landeninformatie, stuk 11, nr. 1, p. 11]

De verwerende partij stelt dus zelf dat bijkomend onderzoek nodig is.

Bovendien blaast zij verder ook warm en koud tegelijk in hetzelfde rapport waarnaar zij thans verwijst.

Cf. p. 16:

[Ibid., p. 16]

De manier waarop de verzoekende partij werd geïdentificeerd, was in strijd met diezelfde aanbevelingen die een illustratie moeten vormen van de "uiterste voorzichtigheid" die de Dienst Vreemdelingenzaken aan de dag had moeten leggen, quod non in casu.

Aldus kan niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, wiens naam reeds bekend is bij de Soedanese inlichtingendienst en die impliciet werd bedreigd door de commissie, het slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer.

Dat men op basis van dit rapport advies geeft aan de staatssecretaris voor asiel en migratie kan nog worden begrepen, maar niet dat op basis hiervan asielaanvragen worden beoordeeld (zeker als men zelf stelt dat er eigenlijk verder onderzoek nodig is om uitsluitsel te kunnen geven - dit zet al de deur open voor het voordeel van de twijfel). Dit is a fortiori het geval wanneer de asielzoeker in kwestie door de identificatiecommissie werd geïdentificeerd op een wijze die in strijd is met ditzelfde rapport!

II.1.4. Maar er is meer.

Daarnaast maakte de verzoekende partij ook een omstandig medisch rapport over. Dit rapport maakt aannemelijk dat de letsels van de verzoekende partij veroorzaakt werden door folteringen.

In die zin is dan ook artikel 48/7 VV van toepassing, dat een omkering van de bewijslast voorschrijft:

[citaat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet]

De verwerende partij is niet ernstig in haar relativiseringszin.

In totaal worden maar liefst 7 letsels gedocumenteerd in dit rapport, waarvan er 6 zijn die zouden kunnen te wijten zijn aan foltering, dan wel zeer waarschijnlijk te wijten zijn aan foltering.

De sterke link wordt vooral vastgelegd voor de letsels, gedocumenteerd in de punten 4-7:

[Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 1, p. 3-4]

De verwerende partij is geen arts, noch liet zij een tegenexpertise uitvoeren.

De verklaringen omtrent de foltering van verzoekende partij waren nochtans erg gedetailleerd: p. 16-17 CGVS

[citaat uit het CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 16-17]

Verwerende partij maakt zich er bovendien van af met de gemakkelijke, doch manifest foute motivering:

[citaat uit de bestreden beslissing]

De "vele mogelijke oorzaken" worden alvast niet gesteld voor de hierboven vermelde letsels.

De asielinstantie moet voor ze een beslissing neemt, elke twijfel over de oorzaken van de verwondingen moeten wegnemen, eventueel via een nieuwe medische expertise. Dit geldt ook als medisch attest niet bewijst dat de fysieke sporen werden veroorzaakt door de gebeurtenissen beschreven door de asielzoeker (EHRM, R.C. t. Zweden, 9 maart 2010, § 50-53).

Het medisch attest is een "bijzonder belangrijk document van het dossier". De aard, ernst en recente karakter van de verwondingen creëert een sterk vermoeden van slechte behandelingen aangedaan aan de asielzoeker in zijn herkomstland. Zo stelde het EHRM dat zelfs indien het loutere feit Tamil te zijn niet voldoende is om een risico op foltering te bewijzen, dit risico werd aangetoond omdat de Franse asielinstanties geen andere verklaring hebben kunnen geven dan folteringsdaden ondergaan door de verzoeker. (EHRM, R.J. t. France, 19 september 2013, § 38-43). In casu is het dus evenmin onvoldoende een beetje ongefundeerde twijfel te zaaien over de oorzaak.

Bovendien stelt het medisch rapport tevens dat er geen suicidaire neigingen werden vastgesteld, dus er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de verzoekende partij zichzelf gefolterd zou hebben:

[Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 1, p. 5]

Enkel rond de letsels, vastgesteld in de punten 2-3 en punt 6 is enige speculatie mogelijk wanneer men de bewoordingen van het expertiseverslag erop naleest:

[Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 1, p. 2]

Tijdens het gehoor is dan ook voornamelijk discussie ontstaan rond punt 2, waar de geopperde oorzaak van de verwondingen niet bleek overeen te stemmen met de verklaringen van de verzoekende partij. Het betreft echter een "mogelijke link" (cela "pourrait") en slechts één van de 6 vaststellingen. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij hier disproportioneel gebruik van maakt om aan het rapport te twifelen en, zonder enige medische kennis ter zake, zelf haar analyse te maken dienaangaande:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Ze gaat er hierbij aan voorbij dat er nog 5 andere folteringen werden vastgesteld, waarvan de link in een aantal gevallen met grotere zekerheid wordt bevestigd.

Dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor niet alle folteringen in détail verteld heeft, kan haar bezwaarlijk verweten worden.

Het is immers geen pretje om hierover te moeten spreken.

Zo stelt ook het UNHCR: « Vu la gravité de la persécution invoquée, les autorités d'asile ont l'obligation de participer à la charge de la preuve avec toute la compréhension et les compétences requises et le cas échéant d'octroyer une protection au bénéfice du doute ».

Considérant la gravité des conséquences possibles en cas de décision erronée (refoulement), il convient de prendre en considération la nature et la complexité de la procédure d'asile. Il faut de plus prendre dûment en considération les circonstances de l'espèce. En outre, il faut garder à l'esprit que diverses circonstances telles que le temps écoulé depuis les événements, le traumatisme lié aux expériences passées, le sentiment d'insécurité, les barrières culturelles ou de genre, le niveau d'éducation, l'âge, le sentiment de honte, la peur d'une stigmatisation sociale, le manque de compréhension et/ou les problèmes linguistiques peuvent retarder le travail de mémoire ou la soumission de preuves adéquates à l'appui de la demande.

La vulnérabilité particulière du demandeur d'asile a par ailleurs été relevée récemment par la Cour EDH qui « accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisée et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale »

Le fait de considérer certains incidents isolément hors de leur contexte peut conduire à des erreurs d'appréciation. L'analyse de la demande d'asile devrait par conséquent être fondée sur une représentation complète du contexte et des circonstances personnelles du demandeur, ainsi que sur la situation qui prévaut dans sa région d'origine.

Hiermee vraagt de verzoekende partij niet om medelijden, maar wel om begrip en een correcte kadering van haar problemen en een bepaald inlevingsvermogen.

De mensenrechtensituatie en wreedheid van het Soedanese regime behoeven in principe geen naderen duiding. Er kan dus alvast niet worden aangenomen dat folterpraktijken niet kenmerkend zouden zijn voor het Soedanese regime.

Cf. p. 4 van het fameuze Soedan-rapport:

[Landeninformatie, stuk 11, nr. 1, p. 4]

II.1.5. In casu wordt absoluut geen rekening gehouden met het verhoogde risico dat iemand uit Soedan het slachtoffer werd of wordt van foltering, de medische aanwijzingen van effectieve foltering en de omkering van de bewijslast ingevolge.

Integendeel, de enige moeite die de verwerende partij lijkt te doen is het relativeren en betwijfelen (zonder enige medische kennis ter zake) van de vaststellingen die de medisch expert heeft gedaan en de causale verbanden die hij heeft gelegd.

Ook wordt nogal makkelijk als evident beschouwd dat de verzoekende partij hierover honderduit had moeten vertellen tijdens haar eerste gehoor, terwijl ook het UNHCR aangeeft dat bepaalde specifieke omstandigheden (zoals trauma's, schaamte, e.d.m) dit kunnen bemoeilijken.

Bovendien is de handelwijze van de verwerende partij manifest in strijd met de rechtspraak van het EH RM omtrent medische attesten.

II.1.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

In casu is er geen sprake van een omkering van de bewijslast, wat in strijd is met artikel 48/7 VW.

Gezien de vrees van de verzoekende partij incorrect werd geëvalueerd, werden de artikelen 48/3 en 48/4 VW tevens geschonden.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de vrees van verzoekende partij. De verzoekende partij heeft wel degelijk een reële vrees voor haar leven.

II.1.7. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 maart 2018 voegt verzoeker een aanvullend schrijven van 18 maart 2018 van de arts die verzoeker heeft onderzocht en naar aanleiding van de bestreden beslissing nog enkele opmerkingen formuleerde.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Een herhaling van zijn verklaringen en het loutere gegeven dat hij pas na de passage van het identificatieteam, maar voor de uitkomst van het rapport "*Het respecteren van non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan*" zijn tweede verzoek om internationale

bescherming heeft ingediend, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijke algemene landeninformatie laat immers niet toe te besluiten dat verzoeker een eigen vrees voor vervolging thans wel aannemelijk maakt. Ook de beslissing waarbij de asielaanvraag in overweging werd genomen, staat los van de vraag of dit is omwille van de identificatie door de geheime diensten op 25 september 2017. Bovendien is de beslissing tot inoverwegingname niet het voorwerp van het beroep. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 12 februari 2018 trouwens in overweging genomen, zodat dit in de eerste plaats kan worden gelinkt aan het medisch attest dat hij bijbracht op 12 februari 2018 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10).

Verder kan verzoeker niet worden bijgetreden dat de commissaris-generaal geen duidelijk standpunt heeft ingenomen, wat de bestreden beslissing betreft. De bestreden beslissing stelt zeker niet dat bijkomend onderzoek nodig is voor verzoekers tweede asielaanvraag. Los van de vraag of verzoeker al dan niet terecht laat uitschijnen dat zijn identificatie gebeurde in strijd met het rapport *"Het respecteren van non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan"*, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vluchtrelaas op zich aanleiding geeft tot een nood aan bescherming. In dit geval blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de identificatie door de autoriteiten voor het afleveren van een laissez-passer, gebeurde door een identificatiemissie, van wie personen behoorden tot de veiligheidsdiensten, niet problematisch werd bevonden. Tot twee keer toe besliste de commissaris-generaal dat verzoeker geen nood heeft aan bescherming. Zoals blijkt uit de verdere bespreking van verzoekers grieven, wordt dit standpunt in de bestreden beslissing thans bevestigd.

De Raad herneemt dan ook de motivering van de bestreden beslissing wat de verklaringen betreft dat hij problemen riskeert bij een terugkeer naar Soedan omwille van het feit dat hij geïdentificeerd werd door leden van een Soedanese identificatiemissie:

"Wat betreft uw verklaringen bedreigd te zijn geworden door leden van de Soedanese identificatiemissie, die u identificeerden voorafgaand aan het afleveren van een laissez-passer op uw naam, en uw vrees voor vervolging omwille hiervan, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde dat het feit dat er een delegatie personen uit Soedan zelf kwam om hier deel te nemen aan de identificatie, op zich een probleem is, dezen ook u bezochten in het Centrum voor illegalen te Brugge, en u niet met hen wou spreken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarnaast verklaarde u dat u door een van uw twee Soedanese ondervragers bedreigd werd, zo zou de ene tegen u hebben gezegd: "Praat, ik weet dat je Soedanees bent", waarna de andere gezegd zou hebben: "laat hem, daar zal hij wel praten". U beschouwt dit als een bedreiging, gezien u eruit begrijpt dat ze u zullen doen praten middels foltering, in geval u naar Soedan terugkeert. U erop gewezen dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag – een aanvraag die u indiende op 12/10/2017, meer dan twee weken nadat er een laissez-passer op uw naam afgeleverd werd door de Soedanese autoriteiten, hetgeen volgde op het gesprek met leden van de door u vermeldde identificatiemissie – hierover helemaal niet gepraat heeft, u op dat moment ook reeds geïdentificeerd werd maar hieromtrent geen enkele vrees opwierp, en gevraagd waarom dit nu plots wel een probleem is voor u, verklaarde u dat u toen nog niet wist dat er leden van de veiligheidsdienst betrokken waren bij die identificatiemissie (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gaf aan dat u dacht dat het personeelsleden van de Soedanese ambassade waren, en dezen normaal niet weten wie je bent, als je hen niets zegt, maar de Soedanezen die u in het gesloten centrum ondervroegen, uw naam reeds kenden, en ze daar waren met het doel om de mensen te repatriëren die ze willen. U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag helemaal niet verklaarde bedreigd te zijn geworden bij uw identificatie door leden van de Soedanese autoriteiten, en gevraagd waarom u dit nu plots wel oppert, verwees u opnieuw naar uw overtuiging destijds, namelijk dat het slechts om ambassadepersoneel ging. U erop gewezen dat u aan het einde van het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet werd gevraagd of u, indien u voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan geen problemen gekend zou hebben, u wel nog andere redenen heeft waarom u een eventuele terugkeer naar Soedan zou vrezen, dat u daarop ontkennend antwoordde, maar u nu plots gewag maakt een bijkomende vrees die gegrond zou zijn in uw identificatie door leden van de Soedanese identificatiemissie, verklaarde u dat u ten tijde van uw eerste asielaanvraag deze vrees nog niet koesterde, omdat u destijds dacht dat het louter om ambassadepersoneel ging en niet om leden van de Soedanese veiligheidsdienst.

U gewezen op uw verklaring dat u door een lid van deze identificatiemissie bedreigd zou zijn geworden, verklaarde u – plots opvallend relativerend – dat de bedreiging niet 'uitdrukkelijk' geuit werd, deze bedreiging op het eerste zicht nog normaal leek, maar u pas achteraf besepte dat het eigenlijk een bedreiging was, gezien u pas achteraf te weten kwam dat er leden van de Soedanese

veiligheidsdiensten deel zouden hebben uitgemaakt van deze identificatiemissie. U voegde eraan toe dat u zich daarna vragen begon te stellen, en u zich afvroeg hoe het kon dat er een laissez-passer werd afgeleverd, hoewel u hen niets zei. Gevraagd of u, voordat u vernam dat er leden van de veiligheidsdienst waren bij deze identificatiemissie, er dan van uitging dat het ambassadepersoneel van de Soedanese ambassade niets zou communiceren aan de Soedanese autoriteiten, begon u vage uiteenzetting over het verschil dat u maakt tussen de asielprocedure en procedures ter repatriëring (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen, met betrekking tot uw vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Soedan omwille van het feit dat u in België geïdentificeerd werd door leden van een Soedanese identificatiemissie, niet weten te overtuigen. Immers, uw verklaringen ter verschoning van het feit dat u deze vrees geheel onvermeld liet in het kader van uw eerste asielaanvraag – namelijk dat u deze vrees destijds niet koesterde, omdat u toen nog niet wist dat leden van de Soedanese veiligheidsdiensten hierbij betrokken zouden zijn – slaat nergens op, en komt veeleer naar voren als een flauwe, en kromme, redenering ter verschoning, die geenszins logisch is. Het feit dat leden van deze identificatiemissie reeds op de hoogte zouden zijn geweest van uw naam, kan eenvoudigweg verklaard worden door het feit dat u destijds nog stellig weigerde asiel te vragen, en de Dienst Vreemdelingenzaken overging tot een procedure van identificatie met het oog op repatriëring, waarbij zij hebben samengewerkt met een vertegenwoordiging van de Soedanese autoriteiten. Dat hierbij uw naam aan hen werd doorgegeven, is in dit kader dan ook eerder waarschijnlijk dan verwonderlijk te noemen. Voorts kan geenszins ingezien worden waarom u eerder – toen u nog dacht dat u ondervraagd werd door leden van de Soedanese ambassade – geen enkele vrees koesterde omwille van deze identificatie, en toen niet meende ernstig bedreigd te zijn tijdens dit proces, maar later – wanneer u vernomen zou hebben dat er leden van de veiligheidsdiensten bij betrokken zouden zijn geweest – plots wel deze vrees koesterde, en plots meende dat u wél bedreigd werd. Uw uitleg en verklaringen hieromtrent missen elke grond. Immers, zoals ook uiteengezet in het CGVS-rapport 'Het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan' (toegevoegd aan het administratief dossier), vindt er bij aankomst in Khartoem een systematische controle plaats door de Soedanese inlichtingendienst NISS, en dit geldt zeker voor personen die toekomen met een laissez-passer of zonder in het bezit te zijn van de vereiste reisdocumenten of verblijfspapieren. Dit systematisch onderzoek gaat eventueel veel verder dan het onderzoek dat uitgevoerd wordt bij identificatie in België door de ambassade of een identificatiemissie. Dat die systematische controle georganiseerd wordt, is van groter belang dan het feit dat in België de identificatie gebeurt door een groep van personen, van wie sommige eventueel behoren tot de veiligheidsdiensten. Bij identificatie [in België] door personeel van de ambassade kan evengoed de veiligheidsdienst betrokken zijn, ofwel doordat personeel van de ambassade behoort tot de veiligheidsdienst ofwel doordat er vanuit de ambassade contact is met de veiligheidsdiensten in het land van herkomst. Dat de identificatie voor het afleveren van een laissez-passer gebeurt door een identificatiemissie, van wie sommige personen eventueel behoren tot de veiligheidsdiensten, is op zich niet noodzakelijk problematisch – gezien, zoals uiteengezet, ervan kan worden uitgegaan dat het ambassadepersoneel in contact staat met de autoriteiten van het land dat ze vertegenwoordigen, en er hoe dan ook een controle is door de veiligheidsdiensten, van een persoon die in de luchthaven van Khartoem aankomt met een laissez-passer. Uw hele uitleg ter verschoning van de wel erg bevreemdende vaststelling dat u plots een vrees koestert die u eerder niet koesterde, overtuigt dan ook helemaal niet.

Wat betreft uw verklaringen in contact te hebben gestaan met meerdere personen en organisaties met wie u informatie zou hebben gedeeld naar aanleiding van getuigenissen van gerepatriëerde Soedanezen die bij aankomst in Soedan onmenselijk behandeld zouden zijn geworden, en uw vrees dat de Soedanese autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, dienen volgende vaststelling gedaan.

U verklaarde dat u aan een medebewoner van het gesloten centrum waar u verblijft, die reeds vrijgelaten werd, vertelde dat er leden van de Soedanese veiligheidsdiensten betrokken geweest zouden zijn bij de identificatiemissie, en dat deze persoon hierover later getuigde op een Belgische, Franstalige televisiezender (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 5 en 6).

U vreest dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zullen komen van het feit dat u de bron zou zijn geweest van de persoon die dit getuigde op televisie, gezien er misschien wel rapporten zijn waarin uw naam als bron wordt vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U geconfronteerd met de vaststelling dat deze informatie, namelijk dat leden van de Soedanese veiligheidsdiensten, eventueel betrokken zouden zijn bij de identificatiemissie, reeds lang publiek gekend was, en hierover reeds krantenartikelen

verschenen – de eerste reeds op 25/09/2017, op basis van een getuigenis van een voormalig lid van de geheime dienst van Soedan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) – gaf u aan dat het misschien al gekend was, maar dat als iemand op televisie getuigt, ze hem zullen vragen naar zijn bron (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder legde u erg vage verklaringen af waarbij u aangeeft dat er leden van de Soedanese autoriteiten ‘informatie verzamelen’ in België, en zich ophouden in de nabijheid van (Soedanese) vluchtelingen – u zou dit alles vernomen hebben van derden, maar u kan verder niet uitleggen hoe dezen dit alles dan zouden te weten gekomen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 6 en 7). Voorts verwees u ook naar de getuigenis die u deed voor het CGVS, alsook voor een zekere Katja en Dalal van wie u niet meer weet welke organisatie dezen vertegenwoordigden, en uw contacten met een zekere Koert (waarmee u vermoedelijk doelt op de persoon van Koert Debeuf van het Tahririnstituut). U erop gewezen dat uw naam in geen enkel rapport die over deze affaire verscheen, voorkomt, en gevraagd hoe de Soedanese autoriteiten dan zouden weten dat u met deze personen en organisaties sprak, wist u enkel te verklaren dat het personeel van het gesloten centrum waar u verblijft destijds op de hoogte was wanneer het CGVS u opzocht om u te horen in het kader van het onderzoek dat het voerde, verwees u naar de samenwerking tussen de Belgische overheid en de Soedanese overheid, en stelde u uiteindelijk dat u niet met zekerheid kunt weten dat uw naam niet zal worden doorgegeven. Uw verklaringen weten niet te overtuigen. In het kader van het Soedan-onderzoek dat door het CGVS werd gevoerd, werd u in het kader van uw getuigenis volledige confidentialiteit verzekerd. Het CGVS heeft zich hieraan steeds gehouden en heeft uw naam nergens vermeld. Evenmin komt uw naam in enig ander rapport voor. Dat u vreest dat de Belgische overheid hierover informatie zou uitwisselen met de Soedanese, omdat er overeenkomsten gemaakt zijn tussen beide landen in het kader van repatriëringen, is geen dienstig argument, en is volledig ongegrond. Dat bepaalde personeelsleden van het gesloten centrum te Brugge op de hoogte waren wanneer het CGVS u kwam horen, is evenmin een zinnig argument om uw vrees voor de Soedanese autoriteiten te staven. Concluderend dient dan ook gesteld dat uw vrees dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden komen van het feit dat u meegewerkt heeft in het kader van deze getuigenissen, alle grond mist.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de persoon van A. H. (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, 12 en 13) dient vastgesteld dat deze reeds het voorwerp uitmaakten van het door het CGVS gevoerde Soedan-onderzoek, waarvan de resultaten neergeschreven werden in het CGVS-rapport ‘Het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan’ (toegevoegd aan het administratief dossier). Voor het overige constitueren deze verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker al werd geïdentificeerd op 20 juni 2017 aan de hand van zijn visumdossier dat toen werd opgevraagd, zodat het absoluut niet vreemd is dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds beschikte over verzoekers echte identiteit en nationaliteit op het ogenblik van de identificatie op 25 september 2017 met het oog op de afgifte van een laissez-passer.

Tot slot treedt de Raad verzoeker niet bij dat de bestreden beslissing niet ernstig is en moet worden gerelativeerd. Verzoeker herneemt in het verzoekschrift de inhoud van het medisch attest van 10 februari 2018 van arts A. Vergison en zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview, maar dit toont niet aan dat de gedetailleerde en pertinente motivering van de beslissing in een ander daglicht wordt geplaatst. In deze zaak is een verwijzing naar de zaak “R.C. tegen Zweden” pertinent, maar het leidt niet tot een beoordeling die verschilt van de bestreden beslissing. De Raad brengt verzoekers eerste asielaanvraag in herinnering, waaruit blijkt dat hij een universitair opgeleide is, die beschikte over een Soedanees paspoort afgegeven op 27 juni 2012 (Landeninformatie stuk 7, nr. 1), waarmee hij in 2014 naar Egypte is gereisd, waar hij “per toeval een ex-eerste minister van Soedan, genaamd Alsadek Almahdi van de partij Al-Ouma [heeft] ontmoet tijdens een voetbalwedstrijd” (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1). Bij zijn terugkeer in Soedan zou verzoeker daardoor problemen hebben gekend met de Soedanese veiligheidsdiensten. Hij werd gedurende zeven dagen gearresteerd en hij werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij zou samenwerken met de veiligheidsdiensten, waarbij hij zich twee dagen in de week moest aanmelden. Verzoeker besloot pas om zijn land te verlaten op het ogenblik dat hem werd opgedragen om een valse getuigenis af te leggen.

Op dat ogenblik kon verzoeker, in het bezit van een geldig paspoort met visum dat werd toegekend voor 14 dagen in de periode van 5 oktober 2016 tot 3 november 2016, zijn land verlaten. Het blijft uiterst verbijsterend dat verzoeker, gelet op zijn voorgehouden profiel, niet onmiddellijk bij aankomst in Frankrijk zijn verzoek om internationale bescherming kenbaar maakt. Ook de verwijzing naar de zaak “R.J. t. Frankrijk” van het EHRM is niet van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing.

Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zijn medische problemen en stukken die zouden wijzen op foltering niet zo spoedig mogelijk ter kennis brengt, maar dit pas doet op 12 februari 2018. De commissaris-generaal heeft dan ook geen appreciatiefout gemaakt, waar hij motiveert als volgt:

“Wat betreft het door u neergelegde medisch rapport, met vaststellingen omtrent de meerdere littekens die op uw lichaam zichtbaar zijn, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde dat u tijdens uw laatste, beweerde, detentie in Soedan van 21/04/2016 tot 28/04/2016, gemarteld werd – u zou seksueel misbruikt zijn, opgehangen aan de handen, boven een vuur gehouden, geslagen met vuisten, en met een boksbeugel, geschopt, en uw teennagels zouden uitgetrokken zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dit alles niet vertelde in het kader van uw eerste asielaanvraag – zo vermeldde u enkel het seksueel misbruik en de slagen wanneer u gevraagd werd naar uw detentie en de behandeling die u er onderging – verklaarde u dat u de folteringen in het algemeen vermeldde, en u verder vertelde over het seksueel misbruik en de slagen gezien u daar naar werd gevraagd. Het dient vastgesteld dat het toch wel erg opmerkelijk te noemen valt dat u deze behandelingen niet preciseerde in vrij relaas, gezien de ernst van de behandeling waar u gewag van maakt [opgehangen worden aan de handen, het boven een vuur worden gehouden, teennagels die uitgetrokken worden en slagen met een boksbeugel]. U sprak immers in het kader van uw eerste asielaanvraag uitgebreid en gedetailleerd over uw laatste detentie en de behandeling die u er zou hebben ondergaan – u vertelde in de luchthaven te Khartoem bij terugkeer uit Egypte gearresteerd te zijn geworden, geconfronteerd te zijn met foto's waar u op staat samen met Sadiq el Mahdi, naar het hoofdkantoor van de veiligheidsdiensten te zijn meegenomen, daar in een cel te zijn gestoken waar u bleef tot 10 uur 's morgens de dag nadien, dan geslagen te zijn in het gezicht, vragen gesteld te zijn over de persoon van Sadiq el Mahdi en daarbij opnieuw te zijn geslagen, u verhaalde verder de hele ondervraging die u er onderging, verklaarde verder nadien weer in uw cel te zijn achtergelaten, dat er tot 's avonds niets gebeurde en er dan twee personen kwamen die u meenamen en seksueel misbruikten, dat u dagelijks werd geslagen, en ze u er uiteindelijk wilden van overtuigen om met hen samen te werken, een voorstel waarmee u akkoord ging (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, d.d. 08/11/2017, p. 19, 20 en 21). Indien u werkelijk aan de handen opgehangen werd aan het plafond, boven een vuur gehouden, met een boksbeugel geslagen, de teennagels uitgetrokken en met de voeten bestampt, kan niet worden ingezien waarom u hieromtrent niets verklaarde wanneer u de folterpraktijken en detentieomstandigheden waarin u zou verbleven hebben, uiteenzette en preciseerde. Dat u wel over 'foltering' in het algemeen praatte en er u niet om verdere precisering werd gevraagd, laat voorts niet toe te begrijpen waarom u eerder spontaan zou preciseren [afgezien van het seksueel misbruik] enkele keren in het gezicht te zijn geslagen, hoe de ondervraging verliep en op welk uur u uit uw cel werd gehaald, indien u werkelijk bovengenoemde folterpraktijken zou hebben moeten ondergaan. Deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd, en er geenszins geloof gehecht kon worden aan de door u afgelegde verklaringen, doen grote twijfels rijden met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende deze folterpraktijken.

In het door u medisch rapport worden objectieve vaststellingen gedaan betreffende enkele littekens die u op uw lichaam draagt, en waarbij een oordeel wordt gevormd of het beschreven litteken overeenstemt met de verklaringen die u hierover aflegt. Zo wordt er vastgesteld dat u kleine gepigmenteerde littekens ter grootte van een vuist heeft op uw rechterflank, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat deze littekens veroorzaakt werden door slagen met een boksbeugel. Verder wordt melding gemaakt van hypergepigmenteerde diffuse sporen van enkele vierkante centimeters, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat deze het gevolg zijn van stampen met een voet. Verder wordt melding gemaakt van littekens en vlekken op uw voetzolen, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat deze het gevolg zijn van verbranding. Ook werd vastgesteld dat uw teennagels aan uw beide grote tenen onvolmaakt terug aangegroeid zijn, hetgeen het gevolg kan zijn van een verlies van de nagel door een bloeditstorting onder de nagel, dan wel het uittrekken van de nagel.

Aan uw rechterlies heeft u bespikkelde kleine littekens, waarvan gesteld wordt dat het mogelijk is dat deze veroorzaakt werden door het feit dat men over uw onderbuik kwam lopen tijdens de nacht – zoals u volgens dit medisch verslag uitlegde – u zou verder gesteld hebben dat de schoenen dit litteken veroorzaakten. Tot slot wordt melding gemaakt van twee littekens op uw rechterschouder, hetgeen zou kunnen overeenstemmen met uw verklaring dat u geslagen werd met objecten van het type stok, of matraque zoals werd opgemerkt in dit medisch verslag.

U gevraagd of u tijdens uw detenties ooit met een stok of matraque werd geslagen, antwoordde u echter – verbazend genoeg – ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U geconfronteerd met de vaststelling dat dit wel zo in het door u neergelegde verslag neergeschreven staat, antwoordde u nogmaals dat u nooit met een stok werd geslagen, en dat misschien foutief werd vertaald. U gewezen op de vaststelling in het medisch verslag, namelijk dat er staat dat u littekens heeft op uw rechterschouder, en dat dit kan overeenkomen met wat u erover uitlegde, namelijk dat u geslagen werd met objecten als stokken of matraques, antwoordde u dat dat niet juist was, en u met een vuist en een boksbeugel werd geslagen. U geconfronteerd met de vaststelling dat dat wel kan zijn, maar dat die verklaring dan niet strookt met de vaststellingen zoals voorgesteld in het door u neergelegd medisch verslag, verklaarde u dan weer dat dat litteken toch niet het gevolg is van een slag met een boksbeugel, maar wel van een grote zegelring. Uw advocaat wees er terecht op dat in het verslag vermeld staat dat het zou kunnen overeenstemmen met de gegeven verklaring. Dit verklaart evenwel nog niet de bevreemdende vaststelling dat het medisch verslag dat u neerlegt, stelt dat u zelf verklaarde met een stok of matraque te zijn geslagen.

Voorts dient vastgesteld dat, hoewel uw advocaat meent dat deze medische vaststellingen een aanwijzing van foltering constitueren, het CGVS deze opvatting niet deelt. Immers, een medische vaststelling kan geen uitspraak doen over de precieze oorzaak van deze littekens, de plaats en het precieze tijdstip waarop deze opgelopen zijn, noch hoe deze littekens precies opgelopen zouden zijn. Gezien de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag, niet geloofwaardig bevonden werden, en uit het bovenstaande naar voren komt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen en de in het medisch verslag voorgestelde bevindingen, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen het slachtoffer geweest te zijn van foltering in Soedan. Daarenboven dient opgemerkt dat, hoewel meermaals in het medisch verslag wordt gesteld dat de beschreven littekens het gevolg kunnen zijn van de door u beschreven folterpraktijken, dit geenszins uitsluit dat deze littekens op geheel andere wijzen en tijdstippen opgelopen werden. Vele van de beschreven littekens zijn uiterst vaag en kunnen tal van oorzaken hebben, hetgeen ook niet ontkend wordt in het betreffende medische verslag. Concluderend dient gesteld dat dit door u neergelegd medisch verslag, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet weet te herstellen.”

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met het verhoogde risico dat verzoeker, afkomstig uit Soedan het slachtoffer werd of wordt van foltering, gelet op de medische aanwijzingen van effectieve foltering, is niet pertinent, gezien uit de bovenstaande bespreking blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen.

Ook de aanvullende nota van 19 maart 2018 met de aanvullende bemerkingen van 18 maart 2018 van arts A. Vergison volstaat niet om alsnog de motieven van de bestreden beslissing om te buigen. Dit attest bevestigt immers reeds werd vermeld in het attest van 12 februari 2018 en dit toont dus niet aan dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of zal worden bedreigd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve is er geen sprake van reeds ondergane vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt echter niets bij waaruit blijkt dat hij hierdoor in zijn regio van herkomst, Khartoum, een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP